

ХАНА КЕЙНЪР

ПАЛАЧ НА БОГОВЕ

Превод от английски:
Десислава Сивилова

 ciela

На баща ми, който чете всяка дума

МИДРЕН

ФЕЛИК ФАРНЕ

ЕНЕРТЪН

ГЕФИРТЪН

САКРЕ

ЛЕСКИЯ

УИЛД

ИРИЗИЯ

ТРАДА

ТАЛИСИЯ

ПИНЕТ

РЕСТИШ

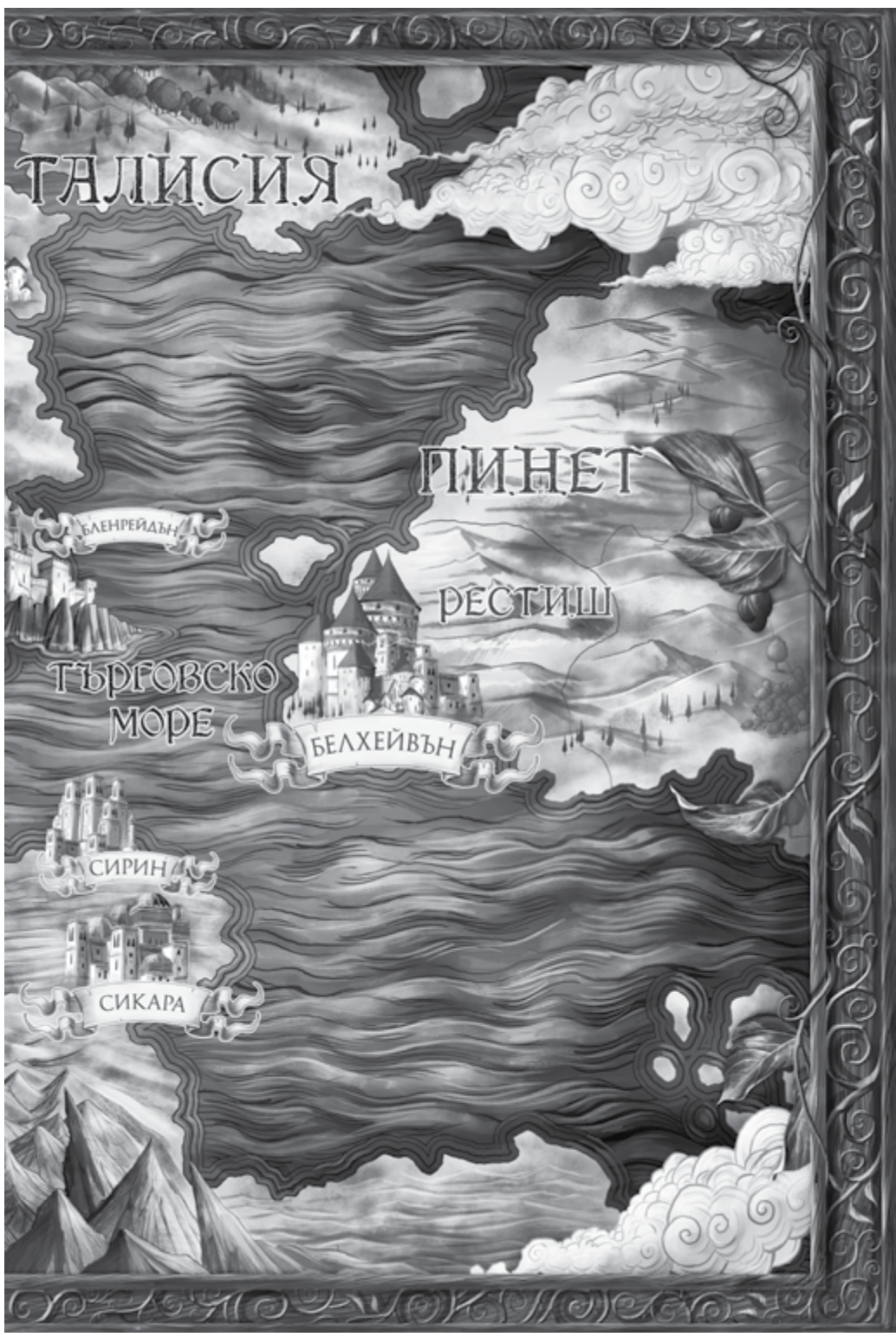
ТЪРГОВСКО
МОРЕ

БЛЕНРЕЙДЪН

БЕЛХЕЙВЪН

СИРИН

СИКАРА

ПРОЛОГ

Петнайсет години по-рано

Бяща ѝ се влюби в един бог на морето. Името на бога беше Осигусен и родителите им дадоха на Кисен и братята ѝ имена, с които да го почитат: Тидиън – „с прилива“, Лунсен – „луна по водата“, Мелсенро – „търкалящите се камъни“. И накрая, Кисена – „родена от любовта на морето“. Осигусен пълнеше мрежите им с риба, учеше ги кога да плават през бурята и кога да се снишават, и всеки ден ги връщаше невредими у дома с улов. Кисен и семейството ѝ отраснаха с благоволенieto на морето.

Но богът на морето не донесе благоденствие в земите на Талисия. Накрая селищата по хълмовете бяха омаяни от богинята на огъня Хсет и обещанията ѝ за имане.

Всички жагуваха богатствата на влюбените в огъня. В името на Хсет талисийците изгориха лог-

ките си и изсякоха горите, за да изковат оръжия, да разтопят медта и да изработят огромни камбани, които биеха от крайморските скали до планинските хребети. Водите на Осигусен се изпразниха и над земята се издигна дим. Скоро из градове и села се разнесоха дърги, по-мрачни истории: за жертвоприношения, преследвания и чистки в името на богинята на огъня; как врагове и стари семейства били изгаряни за нейно удоволствие.

Една нощ, точно след дванайсетия рожден ден на Мелсенро, когато името му бе татуирано на пръстите му, единайсетгодишната Кисен се събуди от дим, странно гъст и със сладникав аромат. Щипеше гърлото ѝ.

Когато се съвеси, осъзна, че я носят мъже със завързани парчета плат през устата и намацани с въглищен прах лица, а в косите им проблясваха звънчета като малки лампички. Крайниците на Кисен отказваха да помръднат, а гърдите ѝ тежаха, сякаш сънищата все още лежаха отгоре. В този миг позна сладникавия дим: беше сънотворен и се получаваше при изгаряне на семена на слес, съчетани с други миризи, които не познаваше. Под тяхната къща морето блъскаше по скалите. Осигусен се гневеше.

Тя се опита да проговори, но от устата ѝ не излезе нищо, езикът беше залепнал за бузата. Главата ѝ се килна на една страна, а после видя Мел, чиято прясно белязана ръка се влачеше по пода.

– М-м-мел-л-л – опита отново Кисен, но брат ѝ не помръдна. Упойващият дим се просмукваше през кепенците, през стените. Насищаше въздуха.

– Млък – изръмжа един от мъжете, които я гър-
жаха, и я разтърси. Тя разпозна този глас, тези опу-
шенозелени очи.

– Н-наро? – изрече Кисена вече с малко по-силен
глас.

Отвън вълните се разбиваха, а димът се раздви-
жи, когато през процепите в плетените стени си
проби път морският бриз. Тя усети свежа глътка
солен въздух по лицето и по устните си. Главата ѝ
се проясни малко. Наро я изгледа с паника в очите.

– Те нали уж не биваше да се събуждат още – про-
мърмори той през маската си.

– Побързай. – Тя позна и другия глас. Мит, зетят
на Наро. Маските ги пазеха от опиама. – По-живо!

Носеха я по-навътре в къщата, към огнището в
средата.

– Какво правите? – попита Кисен с дрезгав, но
ясен глас. Тялото ѝ все така отказваше да помръдне.

Стигнаха огнището – кръгъл камък под сламения
покрив, в който имаше дупка, за да излиза димът.
Около възлените от снощния им огън беше разполо-
жена плетена клетка във формата на камбана, изра-
ботена от дърво и метал. Родителите ѝ вече бяха
завързани от външната ѝ страна. Сега привързваха
и братята ѝ: глезен, глезен, ръце, шия. Приношения.
Кисен беше последна.

Наро и Мит я блъснаха в пречките до баща ѝ.
Морският вятър проникна през димния отвор
в покрива и зафуча между гредите. Кепенците
затракаха, а къщата се разлюля сред бученето на
разгневена вода.

– Наро, спри – изрече Кисен вече по-силно; слесовият дим почти се беше разнесъл, макар все още да парализираше крайниците ѝ. – Защо го правииш?

Наро извиваше краката ѝ, за да ги завърже в основата на клетката, докато Мит стягаше китките ѝ към пречките. Лунсен плачеше и хълцаше от ужас. Мел вече не се виждаше. Кисен намери сили да се бори, докато я привързваха за метала, но бяха по-едри и по-силни от нея. Отвън биеха камбани, но гласът им пресекваше, сподавян от усилващия се вятър. Звукът сякаш идваше от хиляди, макар в тяхното селце да живееха едва стотина души. Явно всичките им съседи бяха наизлезли. Бяха се наговорили да уловят семейството, спечелило благословията на бога на морето. Кисен помирисваше горещ катран някъде наблизко. В гърлото ѝ се надигна ужас.

– Не съжаляваме, малчо – заяви Мит. Как смееше да я нарича така? Това обръщение беше за чичовци, за приятели. Той не беше приятел. Беше предател. – Така е редно.

Кисен събра сили и му се нахвърли с остриите си зъби. Той отскочи назад, стиснал палеца си, който беше успяла да захване.

– Остави я – изръмжа Наро. – Вече е време. Няма да ни чакат.

Двамата побягнаха. Кисен се тресеше. Изплю кръвта на Мит и се опита да диша; завъртя се под възметата в търсене на най-близкия член на семейството си.

– Тате. – Той беше вързан недалеч от нея. – Тате!

Берн, баща ѝ, дишаше тежко. Устата му беше разкъсана и окървавена, лицето – насинено. Явно го

бяха били, докато е бил в безсъзнание. Разранената му уста беше целувала бога на морето, но сега по челото му с въглен беше изрисуван наподобяващият камбана символ на Хсет.

Въздухът отново се изпълни с дим, този път не сладникав, а горчив и лепкав, горещ и черен; надигаше се откъм пода. Селяните бяха запалили катрана под наколното им жилище.

Кисен загърпа китките си, краката си.

– Тате! – изписка тя. Гърчеше се, извиваше ръката си под странни ъгли, а костите пукаха, докато протягаше шия към по-близката си китка. Готово. Стигна я. Захапа въжето със зъби, загриза и загърпа възела. Беше морско въже, което не се разнищваше, но тя не искаше да умре.

Тигуън също беше буден.

– Никому ненужни мръсници! – викаше той, докато се бореше с въжетата и хриптеше, когато се затягаха около гърлото му. Задави се от дима. – Безсолни предатели! – Гласът му гъргореше.

Ставаше все по-горещо. Кисен го усещаше под стъпалата си.

– Спокойно – обади се майка ѝ с надебелял от опитата глас. – Спокойно, мили мои. Осигусен ще ни спаси. Обещавам.

Пламъците още не се виждаха, но въздухът се гънеше. Морският вятър на Осигусен все така нахлуваше вътре и въздухът и пушекът танцуваха като олио и вода. Устата, очите и носът на Кисен пресъхнаха. Тя с нови сили се зае да прегризва въжето.

– Ще ви накарам да си платите! – кресна Тидиън своето обещание, надвиквайки майка им, но беше вързан твърде здраво, по-здраво от Кисена. Бясното му гърчене не даде резултат. Подът започна да се напуква на места. Откъм основите проникваше ярка светлина. Стените почерняха. После хвъркна въгленче, проблясък, пламъче, и дървената врата лумна, пращайки искри в очите на Тидиън. Той изпищя и се загърпа.

– Дишай дълбоко, сине мой – каза майка им. – Всичко е наред, Осигисен ще дойде.

Тя лъжеше; лъжеше, за да понесат по-леко смъртта, лъжеше и самата себе си. Осигисен беше бог на водата; не би дошъл далеч от брега, дори заради тях, точно както никои бог на огъня не би се осмелил да плува в океана. Боговете вече не биха могли да ги спасят.

Въжето срязва деликатната кожа между зъбите на Кисен и по езика ѝ плисна кръв, гъста и гореща. Тя изръмжа и захана с все сила, дърпайки възела. Прониза я болка, стържене във венците, после нещо се скъса. Въжето! Въжето се отпусна, а кучешкият ѝ зъб си остана забит в него, изтръгнат от устата ѝ.

Кисен освободи рязко китката си и се зае с другата, оставяйки солената си кръв да капе от брадичката ѝ по камъните долу, където съскаше и се изпаряваше.

Втора китка – свободна! Сега краката. Разкървави ноктите си, докато се бореше с въжето и ръмжеше отчаяно. Щеше да ги спаси. Трябваше. Дъхът ѝ пареше, очите ѝ смъдяха, но отказваше да спре. Майка ѝ вече кашляше.

– Дишайте дълбоко, деца мои – повтори тя.

Кисен гочу съзлите в гласа ѝ. Лунсен вече хлипа-ше; Тигуън се бореше все по-слабо. Мел дори не беше помръднал.

– Оставете гима да ви приспи и тогава Осигисен ще дойде за вас.

Въжетата около Кисен се изхлузиха и краката ѝ се освободиха. Подът вече гореше, а морският вятър само разреждаше гима, отнемайки им възможността за онова, за което копнееше майка им: безболезнена смърт.

– Тате. – Бяха завързали баща ѝ здраво за метала, който се сгорещяваше все повече. Кисен се изкатери, въпреки че гланите ѝ горяха.

– Кисена – промълви баща ѝ през подутите си устни. Очите му бяха отворени. В тях искреше замаяно облекчение. – Момичето ми, бягай!

– Ще те спася – изръмжа тя между две закашляния. – Ще ви спася всичките.

Кисен навря пръсти в здравите моряшки възли; бяха стегнати, но можеше да ги развърже и малко по малко да освободи баща си. Очите ѝ пареха. Мел най-накрая се събуди и закрещя, когато пламъците стигнаха ръба на огнището и се запровираха към петите му. Добре, всички са будни. Щом са будни, можеха да избягат. Тя освободи лявата китка на баща си и се прехвърли на стъпалото, докато той развързваше дясната. Губеха време. Звукът на камбаните отвън се усилваше, кънтеше, сливаше се в една-единствена нота, по-силен от рева на огъня.

Пламъците се промениха. Преплетоха се и плъзнаха нагоре по стените, а после се спуснаха към пода в огнена колона, която пръскаше искри като снежинки. В дима се разнасяше кикот, остър и доволен.

Огънят разцъфна и изпреде воали от светлина и възлени. Сред тях се въртеше жена, разперила ръце. Хсет, богинята на огъня. В косата ѝ лъщеше жълто и отровно червено и от тялото ѝ се носеше горещина, която напукваше и разцепваше гървото и гредите.

– Боже на морето! – викна тя, а после го нарече по име. – Осигусен! Виж как ти обърнаха гръб и предадоха твоите любимци на мен. Не можеш да ме докоснеш, жалък стар воден козел! Тази земя е моя!

Хсет не погледна към Кисен и семейството ѝ. Дори не трепна при писъците им. Изскочи през покрива сред огнен език и той се сгромоляса върху тях.

Кисен премигна. Черна горещина. После светлина. После болка. Клетката се беше строшила под тежестта на гредите. Мел беше спрял да пищи. Тя премигна отново. Ето го баща ѝ, освободен от възжетата. Болеше я главата. Устата ѝ беше пълна с пепел.

– Тате... – изрече загадено.

Той разхвърляше нападалите върху нея отломки, но не успя да вдигне изкривеното парче метал, което се беше забило в десния ѝ крак и го беше ступил под коляното. Плътта и костите ѝ я бяха вкарали в капан. Щеше да умре; виждаше го в очите на баща си.

– Всичко ще е наред, Кисена – излъга я и той, също като майка ѝ, със своя тих глас, на който Осигусен се възхищаваше. Той я погали по косата, все едно я слагаше да си легне. – Бъди смела, дъще моя, любов моя.

– Бягай, татко – примоли се тя, потискайки уплашените си хлипове. – Моля те.

– Не плачи, Кисена – каза ѝ той. – Така е по-добре. Болка. Ослепителна, непоносима болка разкъсваше крака на Кисена. Тя изкрещя, но димът натика звука обратно в гърлото ѝ. В ръцете на баща ѝ съскаше нажежено до оранжево парче метал, от което се изпаряваше прясната кръв и на дъвама им. Той го вдигна високо.

– Кракът ѝ за нейната безопасност, Осигусен! – викна той. – Умолявам те, спаси я и ще получиш в замяна нейната плът, кръв и кост, лично мое дело.

Той замахна още веднъж с парчето метал и го *завъртя*.

Кисена отново изпищя; болката я поглъщаше по-бързо от огъня. Но баща ѝ не беше приключил. Пред очите ѝ причерня, после побеля. Когато се свести, баща ѝ я теглеше от развалините, оставяйки долната част от крака ѝ вътре. По лицето му се стичаше въглищен прах, примесен със сълзи, и попиваше в брадата.

После тя видя морето под разрушените стени. Бушувашо, безсилно, блъскащо в основата на скалите. Соленият въздух се издигна нагоре. За миг беше успял да изтръгне Кисен от припадъка. Вълните подхващаха всеки къс дърво, който падаше от къщата, и го разкъсваха.

– Животът ми, Осигусен! – изкрещя баща ѝ. – Давам живота си за нейния и това е последното, за което някога ще те моля.

– Не! – На ръба на безсъзнанието изхърри Кисен.

– Дължиш ми го! Любими мой, груже мой. Вече го дължиш на нея. Давам своя живот в замяна на живота на Кисена!

Морето се надигна, разливайки се по скалата, сякаш искаше да го достигне. Откъм вълните се показва лицето на Осигисен, с тъмни като дълбините очи. За миг Кисен се надяваше, че той ще откаже, че ще спаси баща ѝ, а не нея.

Но боговете обичат мъчениците.

Той кимна.

Кисена опита да се бори. Не ѝ трябваша обещанията на бог; искаше си бащата, майката, Тигуън, Лунсен и Мел. Искаше си семейството. Тамко ѝ за последен път я притисна към гърдите си и ограбузите ѝ с брадата си, когато я целуна.

– Обичам те – отрони и я хвърли в морето.

НАПОМНЯ СЕ НА ВСИЧКИ ГРАЖДАНИ НА МИДРЕН

ПО ЗАПОВЕД НА КРАЛ АРЪН ВТОРИ.

ГЕРОЯТ ОТ БЛЕНРЕЙДЪН, ИЗГРЯВАЩОТО СЛЪНЦЕ НА ЗАПАДА,
СЕГА НАВЛИЗАЩ В ТРЕТАТА ГОДИНА ОТ СВОЕТО УПРАВЛЕНИЕ

След като спаси страната ни от Божествената война

ПОЧИТАНЕТО НА БОГОВЕ Е ЗАБРАНЕНО НА
ТЕРИТОРИЯТА НА КРАЛСТВО МИДРЕН.

*Този закон важи от СЕВЕРОИЗТОЧНАТА граница с ОПАСНИТЕ ТАЛИСИЙСКИ
ЗЕМИ до ЗАПАДНИТЕ МОРСКИ ПРОЛИВИ и ТЪРГОВСКИТЕ ОСТРОВИ.*

НАЛИЧИЕТО НА СВЕТИЛИЩА,
ТОТЕМИ, ТАЛИСМАНИ И
СИМВОЛИ, СВЪРЗАНИ С КОИ
ДА Е ПОЗНАТ БОГ, Е
НАКАЗУЕМО ОТ ЗАКОНА.

ПОКЛОНЕНИЯ ДО СВЕТИ
МЕСТА СЕ НАКАЗВАТ С ГЛОБА,
ЗАТВОР И ПУБЛИЧНО
БИЧУВАНЕ ПО НЕПОКОРНИТЕ
СТЪПАЛА.

ВЕЙГИТЕ, ПАЛЯЧИТЕ НА БОГОВЕ,
ДЕЙСТВАТ ОТ ИМЕТО НА КРАЛЯ.

АКО ВИДИТЕ или ЗАПОДОЗРЕТЕ СВЕТИЛИЩЕ, БОГ или
ЗАКОНОНАРУШИТЕЛИ, ДОКЛАДВАЙТЕ НА МЕСТНИЯ УПРАВНИК.